

**Utbrytarkungens mysterier
avslöjade : en bok om bojor och lås
av W. Selby**

Selby, W.

42 A B

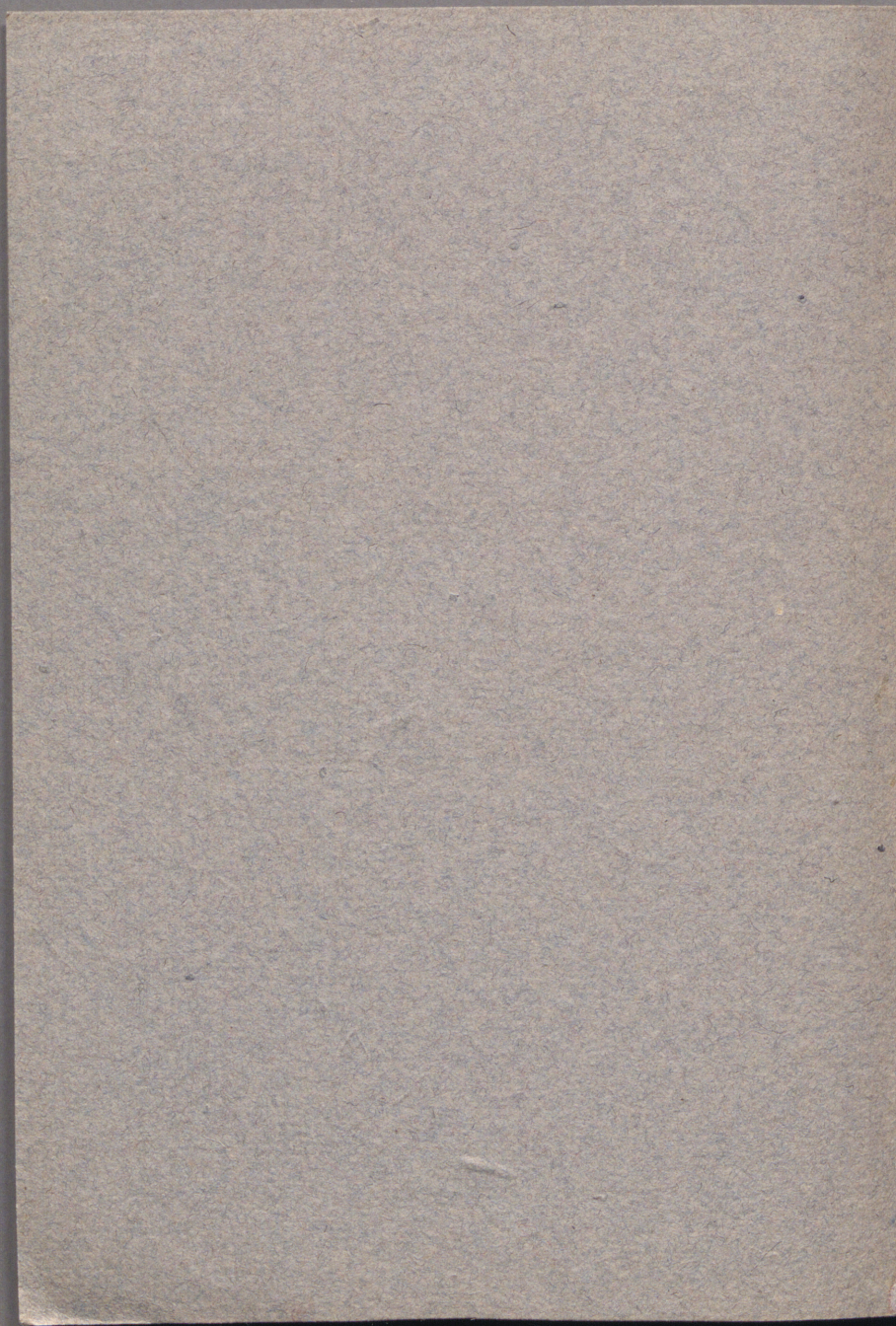

SELBY

Magi.

(Br.)

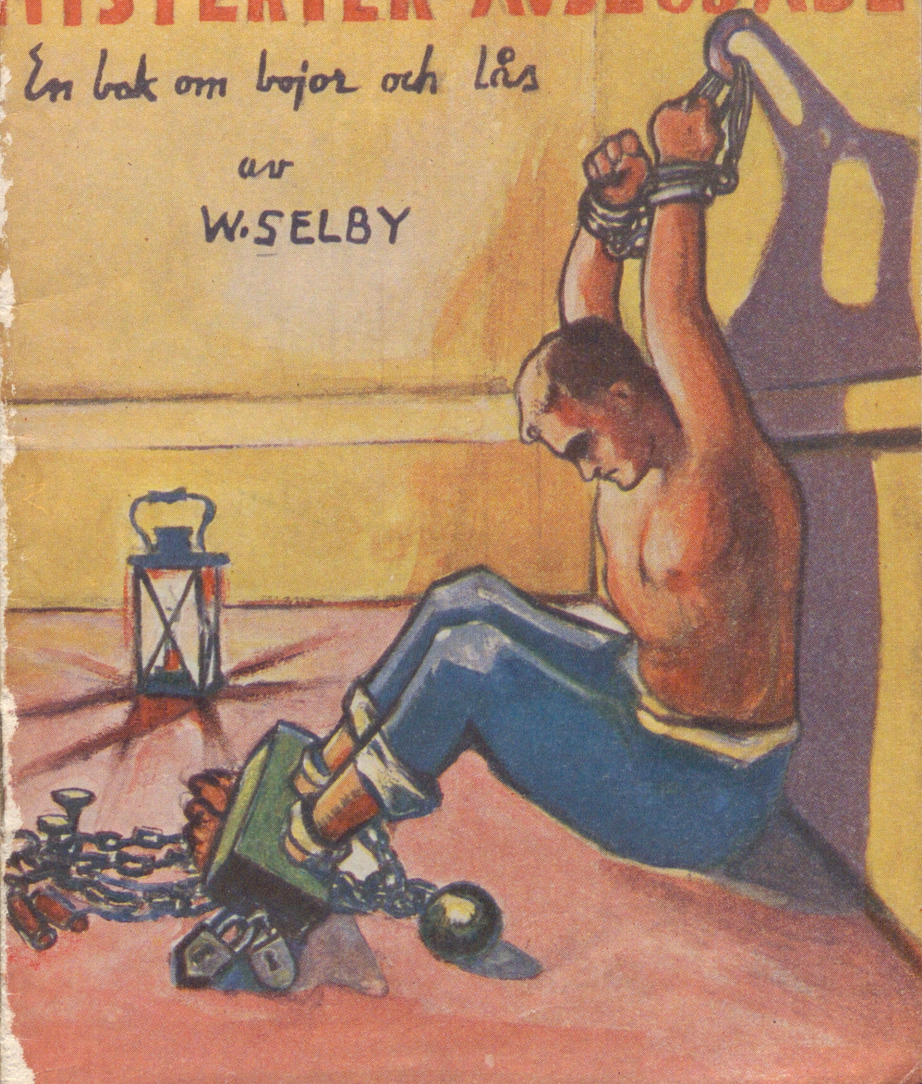
†

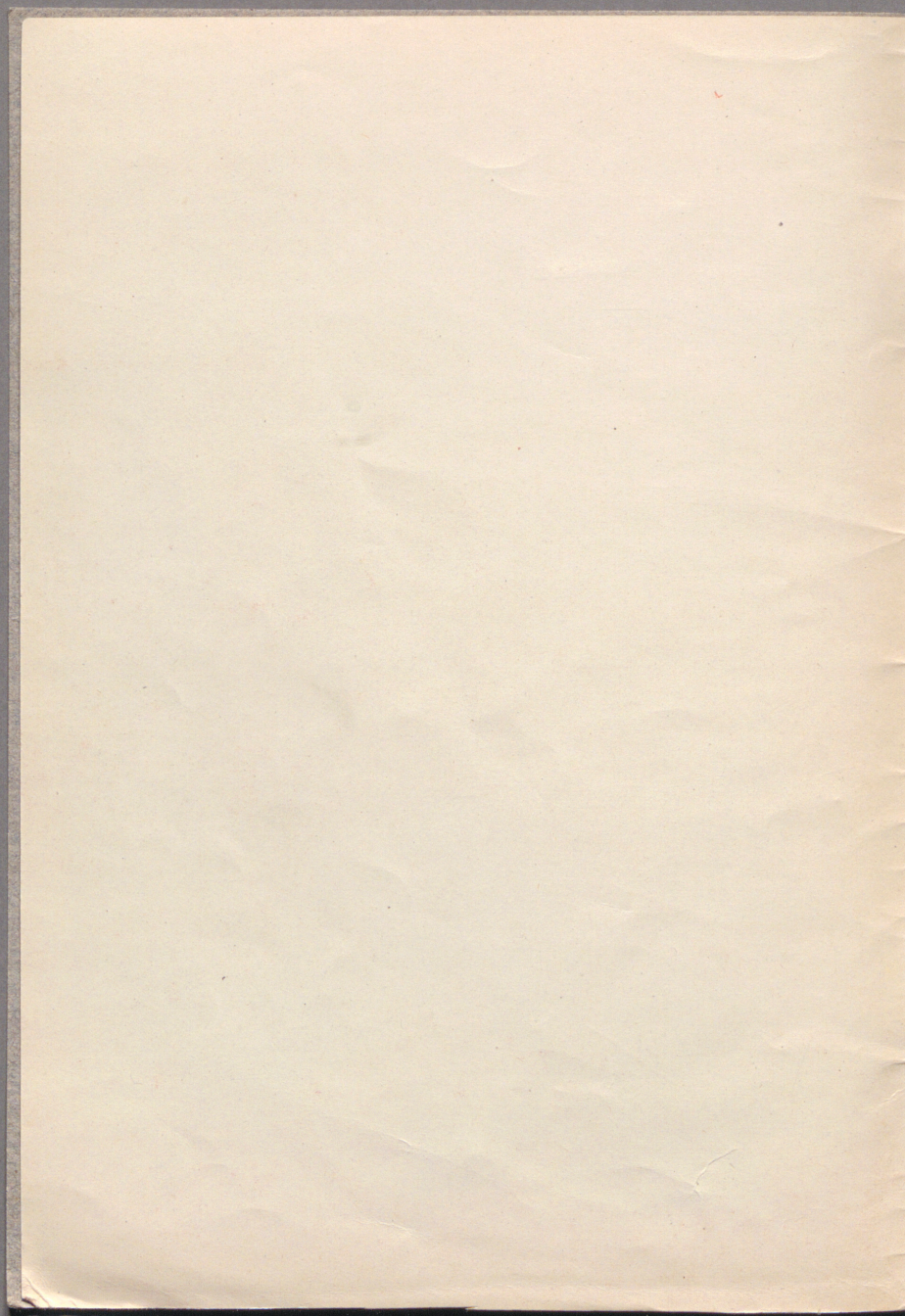
Magi.
1915

UTBRYTARKUNGENS MYSTERIER AVSLÖJADE

En bok om bojar och lös

av
W. SELBY

UTBRYTARKUNGENS
MYSTERIER AVSLÖJADE

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

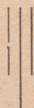
UTBRYTARKUNGENS MYSTERIER AVSLÖJADE

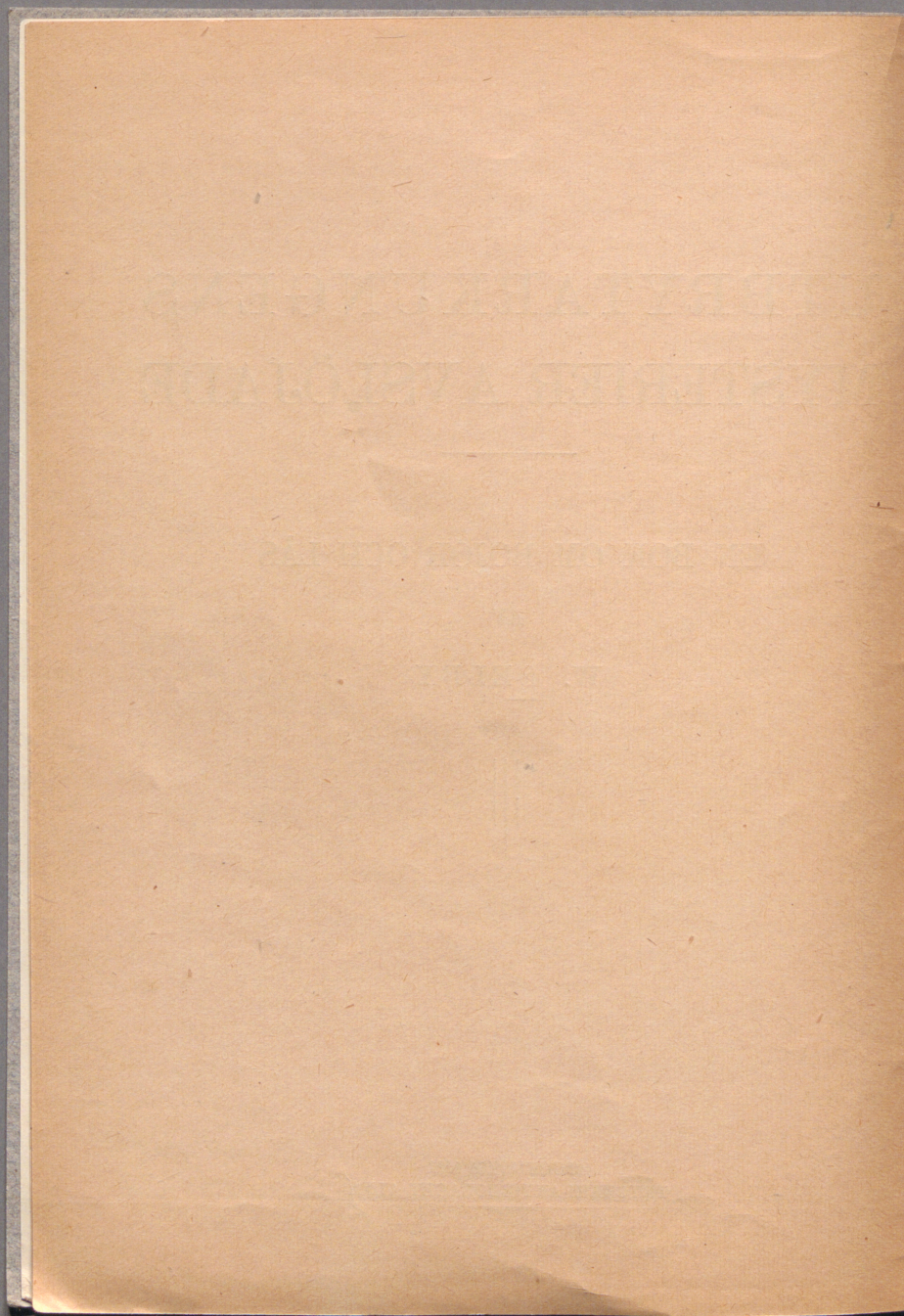
EN BOK OM BOJOR OCH LÅS

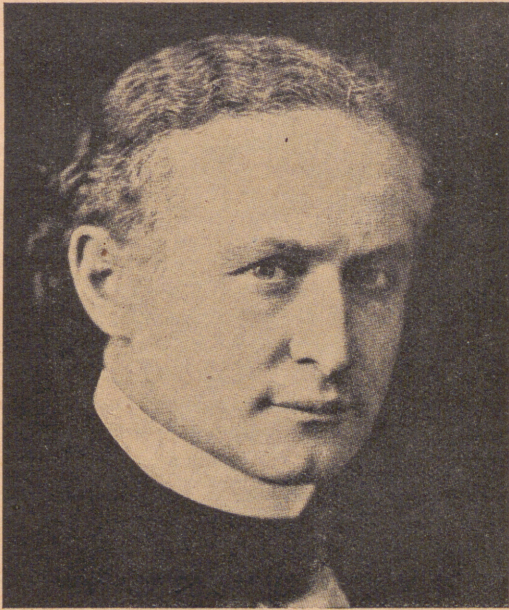
AV

W. SELBY

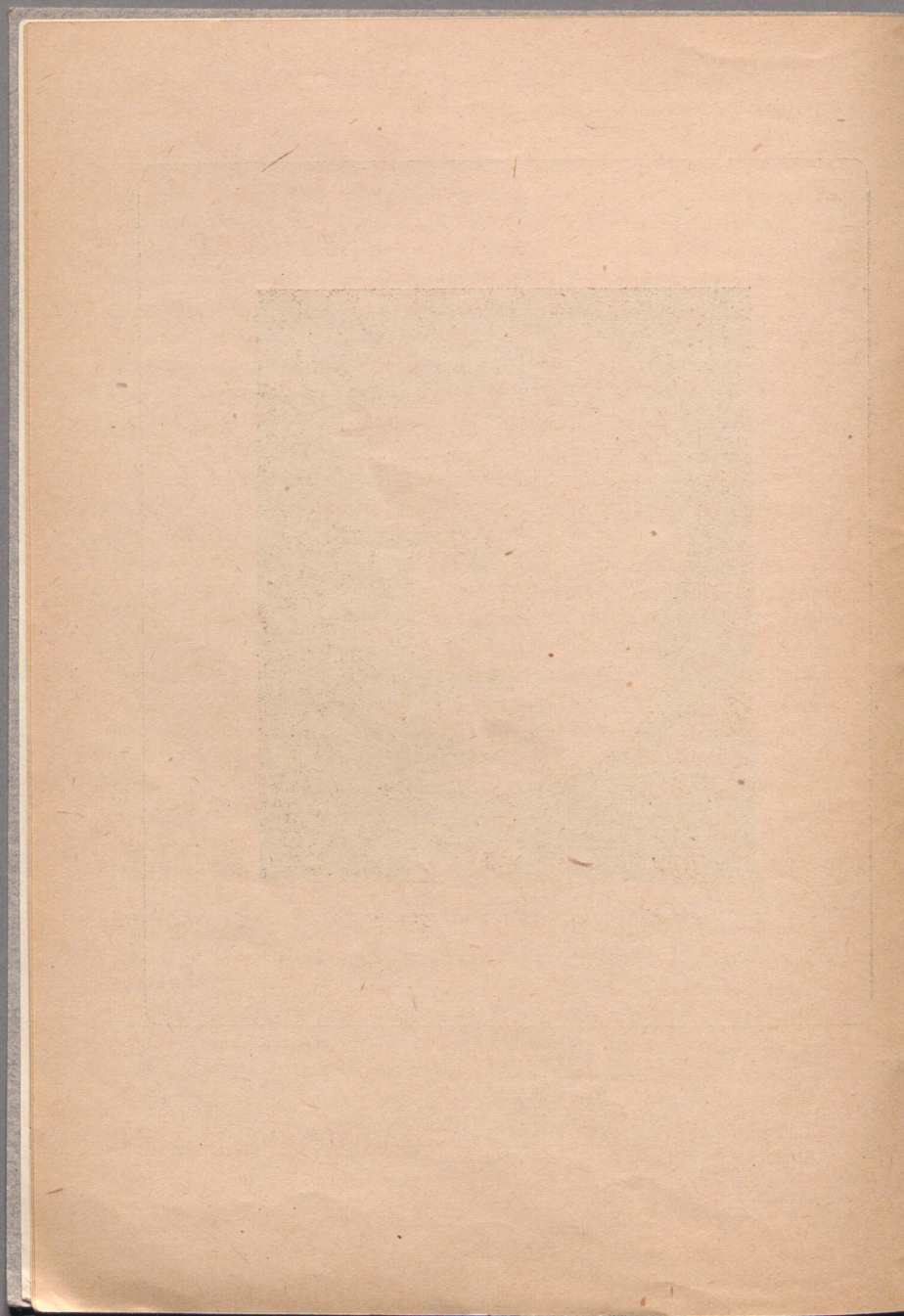

STOCKHOLM 1921
TRYCKERI-AKTIEBOLAGET ALFA

Houdini, den verklige utbrytarkungen.

F. ö r e t a l

DET FINNS väl knappast något, som så kan fånga intresset, som tricks med handklovar och fångceller, koffertar och fångslande med benjärn och fångslingsattiraljer av varjehanda slag. Vem har inte andlöst suttit och väntat sig ett misslyckande, när han eller hon omsorgsfullt blivit inlåst i en massiv plåtlåda? Och när så den uppträdande gjort sig fri, har man frågat sig åter och åter: Hur kunde han göra det? Det finns nog ingen, som inte känt den intensiva spänning, en åskådare befinner sig i, när denne sett en person fångslad till händer och fötter, så gott som oförmögen att röra sig, göra sig fri på ett sätt, som åskådaren naturligtvis inte hade anat. Och säkert är det många, som brytt sina hjärnor med att utfundera, hur saken kunde ha gått till. Men det är också få förunnat att ha lyckats komma underfund med, hur saken tillgår.

Hur har han gjort det? Det är den fråga, som gång på gång framställts i alla lokaler, där experiment av ovannämnda slag ha utförts. Åskådarna ha slungat frågorna i ansiktet på varandra, naturligtvis utan att få svar. Det är nu vår avsikt att i det följande för läsaren klart och fullkomligt klarlägga, huru man gör sig fri från en cell, där man blivit fullkomligt och säkert inburad. Vidare ämna vi förklara för läsaren, huru man tager sig ut ur en låda eller en låst koffert, eller en koffert, som på samma gång är låst och ombunden med starka rep, och så att knutarna försetts med sigill av någon eller några av den närvarande publiken.

Det är också en annan fråga, som man ofta hör uttalas: Har han aldrig misslyckats? Det är ju inte att undra över, om man tänkte sig möjligheten, att den uppträdande på ett eller annat sätt, kanske till följd av en ren tillfällighet, skulle misslyckas. Vad detta skulle betyda, måste ju stå klart för var och en. Ett misslyckande vore ju att sätta auditoriet på ett så hårt prov i tålmod, att den upp-

trädande kunde vara viss på, att han därmed vore alldeles bragt ur spelet. Man får helt enkelt inte misslyckas, och kan man konsten, misslyckas man inte heller.

Och i de experiment, som komma att nämnas i denna bok, har vederbörande aldrig heller misslyckats. Det har hänt, att den upp-trädande haft ett oerhört svårt arbete, och att det mången gång sett mörkt ut, men spelet har till sist vunnits. Men det finns intet, som är i så hög grad nervkittlande, som att veta en stor och andlöst väntande publik alldeles i närheten, och vetenskapen om att någon eller några med ett tvivlande leende kanske rent av hoppas på ett misslyckande. Den som personligen erfarit den känslan kan gott påstå, att den är mera påkostande än mycket och kanske det mesta annat både vad upplevelser av dramatiskt slag och äventyrligheter beträffar.

Den som skriver detta har endast en gång haft ett utomordentligt svårt arbete, och det var när jag uppträdde på Kungl. Teatern, Chesterle Street, i grevskapet Durham. När jag höll mitt tal till publiken och erbjöd 25 pund åt den person, som kunde göra mig fast med järnbojor utan att jag kunde undslippa, förklarade en person, grovsmed till yrket, att han skulle låsa fast mig så grundligt, att jag inte skulle kunna komma lös.

Jag antog hans utmaning, och vi bestämde, att skådespelet skulle äga rum nästkommande onsdag kväll. Denna utomordentligt betydelsefulla kväll lät jag sända efter grovsmeden och förklarade mig redo att bli slagen i järn på det sätt han hade tänkt sig saken.

Grovsmeden kom upp på scenen i sällskap med en vän. Jag tyckte mig urskilja ett hänleende i smedens ansikte, när han kastade en blick på mig, och det föreföll mig, som om han hade tänkt säga: Vänta du bara, den här gången kommer du inte undan. Båda två buro på olika slag av järn, ja, jag tror att de hade så gott som hela innehållet i en smedja med sig. Ovillkorligen gällde det denna gång riktigt allvar. Smeden hade bestämt, att han skulle komma alla mina ansträngningar på skam. Han hade tydligen tänkt rikta ett avgörande slag mot min förmåga. Jag kände mig verkligen för första gången i mitt liv, tror jag, litet kuslig till mods, för jag undrade verkligen på allvar över, hur jag skulle kunna komma ut ur den skärselden. Här fanns intet annat att göra än att spänna varje nerv till det yttersta och sätta allt på ett kort.

Han började med att belägga mig med fotbojor, i det han satte

på mig två långa plattor av järn, en halv tum i tjocklek, två tum i bredd och tre fot långa. Dessa gjordes fast med ett mellanrum av två fot och sex tum. I varje plåt fanns det hål för handbojorna att löpa igenom, så att mina armar höllos fast utmed sidorna av benen, vilken omständighet gjorde det fullkomligt omöjligt för mig att röra dem. Handbojorna fästes runt min hals i nacken och låstes med största omsorg. Två par armbågsjärn med kedjor emellan påsattes därefter, och för att riktigt sätta kronan på sitt obarmhärtiga verk slutade han med att sätta fast två par knäskålsjärn. När han äntligen hade slutat med sina omsorgsfulla förberedelser, placerades jag i skåpet, där jag nu hade att välja mellan att fly eller erkänna mig besegrad.

Det blev sannerligen en strid på liv och död. Om jag inte hade tvivlat ett ögonblick förut på min förmåga att kunna klara även den värsta situation, så blev jag nu nästan utom mig. Detta såg förtvivlat ut minst sagt.

Jag försökte röra mig — fem eller sex gånger, men förgäves. Ju mer jag försökte röra mig, ju djupare trängde järnen in i mitt kött.

Nu hade tre minuter gått — ytterligare två — jag var lika stadtigt fast som förut.

Min utmanare befann sig utanför skåpet och förklarade för publiken att jag inte skulle kunna göra mig fri.

Publiken var i uppror. Man skrek om varandra. En del ropade: Håll honom i gång! Och andra: Han kommer att lyckas.

Tjugu minuter hade gått, och jag såg inte en utväg att kunna bli fri. Jag kände mig nära nog övertygad om, att jag denna gång skulle misslyckas. Mycket hopp hade jag inte. Men jag ville inte ge tappt.

Jag begärde nu att få bli placerad utanför skåpet, så att jag kunde få litet vatten. Min tunga var så torr, att den klubbade vid gommen. Min utmanare ville emellertid inte gå med på detta, han vägrade absolut. Då bad min syster, fröken Selby, honom, att jag skulle få några droppar vatten. Han vägrade fortfarande, ända tills publiken, som nu var vild av upphetsning, ropade: Giv honom vatten!

Då tror jag, att han ansåg det vara på tiden, att han villfor min begäran, då han förstod, att publiken var emot honom.

Sedan jag fått vatten, lyfte man in mig i skåpet igen.

Jag arbetade förtvivlat. Nu kände jag med ens, att det skulle gå. Det lättade.

Fem minuter hade gått på detta andra försök, men jag hade endast en hand fri. När sju minuter hade förflutit, hade jag även den andra handen lös.

Efter ett arbete på sammanlagt 39 minuter hade jag lyckats med ett konststycke, som aldrig förut hade kommit på min lott. Under dessa 39 minuter hade jag utfört ett så intensivt arbete, att verkningarna efter ansträngningen inte lämnade mig på flera timmar efteråt.

Detta var som sagt den enda gång jag haft ett så pass hårt arbete, och kanske den enda gång jag verkligen för ett ögonblick miss-tröstade om en lycklig utgång.

Avslöjandet av handklovemysterierna och fångcell-tricket.

RIDÅN HAR just gått ned, och publiken sitter tyst för att se numret växla. Det är nummer två. Och så kommer orden: Det är handklovekungen. Klockan ringer till tecken åt musiken, den börjar spela en sprittande marsch, och ridån går åter upp.

Där, i mitten av scenen står det hemlighetsfulla skåpet. På ena sidan befinner sig den kvinnliga medhjälparen, på den andra den manliga artisten, båda liknande bildstoder, och runt omkring ha på estraden stolar placerats för medlemmarna av kommittén. Klockorna ringa, och musiken tystnar med ens, och direktören stiger fram för att tillkännage den uppträdandes ankomst, som visar sig, bugar sig för publiken, och när applåderna tystnat håller han följande tal:

"Mina damer och herrar! När jag nu står i begrepp att låta Eder göra bekantskap med mysteriet med handklovarna, vill jag säga Eder, att intet, som står i samband med mitt arbete, har att göra med det övernaturliga. Om det finns någon herre bland publiken, som har försett sig med den engelska polisens reglementerade handbojor eller benjörn, som fungera utan mankemang, så må han komma hit upp på scenen och placera sina verktyg på mig i vilken ställning han själv önskar."

Därefter går den uppträdande tillbaka till skåpet och håller ett skarpt öga på varje par järn, som föres upp på estraden. Efter det att den sista av de personer, som medfört järnen, blivit förd till sin stol av assistenten, går den uppträdande åter fram på estraden, och nu vänder han sig till polisen med följande tal:

"Om det finns någon polisman, detektiv eller någon, som står i förbindelse med polisen och som fört järn med sig, med vilka de ha för avsikt att pröva mig, och de inte ha lust att komma upp

på estraden, skall jag komma ned och gå till varje plats i salen, så att dessa kunna fästa sina verktyg på mig."

Därefter går den uppträdande till var och en och undersöker varje par handbojor och benjärn för att se, om de fungera fullkomligt riktigt. Sedan tar han de verktyg, som den honom närmast sittande personen innehar.

"Ni kanske vill placera Edra verktyg bakerst?" — "Ja visst, min herre."

Och naturligtvis måste de andra följa exemplet, om det endast skall bli ett prov. När den uppträdande fått alla verktygen på sig, beger han sig in i skåpet, men innan förhängena sluta sig om honom anmärker han:

"Mina damer och herrar! En del tro, att det göres på det sättet, andra att det sker på ett annat sätt, men det är inte det sättet utan ett annat sätt."

Han försvinner därefter in i skåpet. Publiken sitter i spänd väntan, och när två och en halv minut gått, kommer den uppträdande ut fri från tio par handklovar.

När detta konststycke har utförts, introduceras den underbara låsta och repförsedda kofferten, säcken och västen. Kofferten undersökes av kommittén, och medlemmarna av denna säga till sig själva, att det ser ut att vara just vad det synes vara, nämligen en koffert. Därefter kommer säcken, och resultatet blir detsamma.

Den uppträdande ber nu att få låna en väst, medan han överlämnar ett snöre till en av kommitténs medlemmar. Hans händer fastbindas, och han beger sig in i skåpet.

Ett par sekunder senare, och man ser västen komma ut över kanten på skåpet. Förhängena dragas ifrån, och man ser att han fortfarande har fastbundna händer.

Nu kommer den stora slutklämmen. Kofferten tages fram på scenen, likaledes säcken, i vilken den uppträdande placeras med snöret fortfarande bundet om händerna. Säcken sammanknytes och förseglas och lägges i kofferten, som låses och ombindes med rep samt förseglas i toppen. Nyckeln hålles av en av kommitténs medlemmar. Kofferten placeras därefter i skåpet. Den kvinnliga assistenten skjuter tillsammans förhängena och säger, medan hon gör detta: "Bara litet mörker, och jag vill visa er, att jag kommer igen." Och så springer den uppträdande själv ut innan förhängena riktigt hunnit sluta sig tillsammans. Kofferten drages ut, för-

seglingen synes oberörd, repen tagas av, kofferten låses upp, och sigillan på säcken befinnas i sin ordning, den uppträdande bryter dem, och där i säcken befinner sig damen med händerna sammanbundna medelst snöret och med samma väst på sig som den uppträdande begagnade några minuter förut.

Detta trick väcker alltid stor sensation. Och den som ser det, kan knappast komma ifrån, att det ser ganska "övernaturligt" ut.

Hemligheten med handbojorna avslöjas.

Hemligheten med tricket med handbojorna är mycket enkel. Men det är naturligtvis så, att de enklaste experimenten synas vara de underbaraste. Ju fortare hela saken går för sig, ju förunderligare synes det för publiken. Härvidlag är det kanske överraskningen, som spelar den största rollen. Det verkar i hög grad mystifierande, när en person frigör sig från handbojor och fotbojor på kortare tid än det går att sätta dem på honom. En stor del folk tror också, att det hela endast går att lära med tillhjälp av övernaturliga medel. Detta är emellertid ett stort misstag.

Allt göres med mycket naturliga medel. Reglementerade handbojor och fotjärn som användas av den engelska polisen äro de svagaste verktyg av detta slag i jämförelse med dem som nyttjas i andra länder.

För att låsa handbojorna fordras helt enkelt, att man trycker tillsammans dem, och låsningen sker medelst ett elastiskt lås. För att öppna dem behövs sedan blott att inpassa nyckeln, vrida om två eller tre gånger, rycka till och låset är öppet.

Och häri ligger hela hemligheten. Den uppträdande har på olika platser i sin klädsel små fickor, i vilka han placerat en nyckel. Storleken av fickan är i längd två tum och på bredden en halv tum, och det spelar ingen roll, i vilken ställning man placerar den. Somliga artister ha nycklar i sina skåp. I allmänhet bär man 26 nycklar på sig. Det finns ingenting som är bättre än att ha en god medhjälpare, och i så fall behöver man inte frukta för att misslyckas.

Var äro nycklarna gömda i beklädnaden?

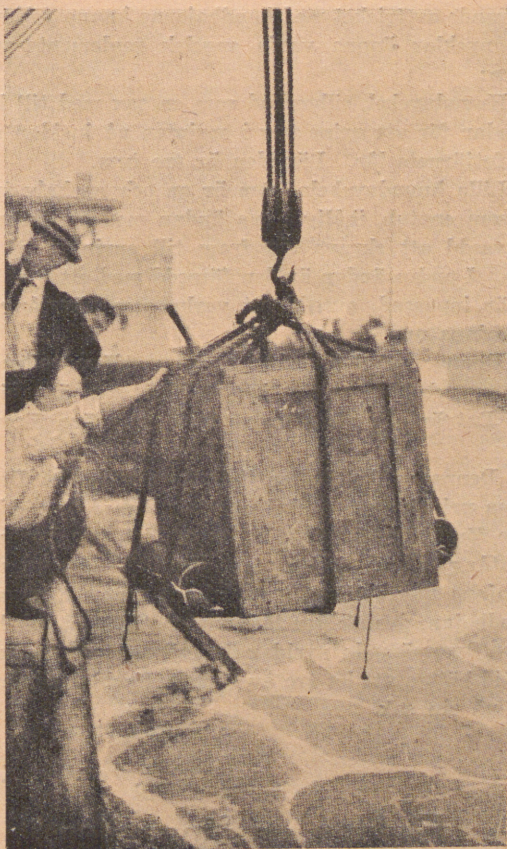
När vi nu gå att berätta, var nycklarna hållas gömda i den uppträdande personens kläder, förstår man genast, att det är fullkomligt omöjligt att på något sätt, hur listigt det än utfunderats, går rör sig att fullkomligt göra fast en artist utan att denne inte lös-gör sig.

Nycklarna äro sålunda placerade på så många ställen, att artisen ovillkorligen har en nyckel till hands, när han behöver den. Nyckel nummer 1 är gömd vid vänstra knäet, och nummer 2 vid det högra. Den tredje nyckeln är gömd längst ned i benkläderna — det högra benet — och nummer 4 i det vänstra benet, nummer 5 vid den vänstra höften, nummer 6 vid den högra höften, nummer 7 vid vänstra armbågen, nummer 8 vid den högra, nummer 9 och 10 på vardera sidan av västkragen (på insidan). I vardera av de vanliga fickorna finnas likaledes nycklar. Fäst vid en tråd runt halsen under kragen finnas därjämte åtskilliga nycklar förutom en del dyrkar, med vilkas tillhjälp artisen kan dyrka upp varje lås, som placeras på honom. Han är alltid fullkomligt reda att stå till Er tjänst, i det att han bär nycklar på sig, även om han skulle råka på eder på gatan och bli utmanad till ett experiment. En artist av detta slag måste sålunda vara och är alltid fullständigt rustad att på de omöjligaste och alla upptänkbara ställen utföra de trick, som vem som helst skulle få lust att begära av honom.

Därmed följer ju också, att en sådan person måste bli mycket populär, ju oftare han får visa sina konststycken.

Nycklar till handbojor och fotjärn.

Det finns många olika slag av nycklar. En del äro längre än andra, avsedda att nå sprinten på insidan av handklovarna eller fotjärnet. Somliga nycklar äro formade som tuber och ha samma tjocklek hela vägen och ihåliga i ena ändan med en skruvgång på insidan. Den är solid i den andra ändan med det undantaget, att den är försedd med ett hål för en sprint att gå igenom, en sprint,

Man band Houdini till händer och fötter, placerade honom i en låda som var belastad med 100 kg. järnkätting och sänkte honom i floden, och han befriade sig ur lådan.

som skall verka som hävstång. Alla nycklar äro olika, och en nyckel kan inte öppna varje boja eller fotjärn, om den inte är gjord på det sätt, som beskrivits här ovan.

För utförande av tricket med handbojorna kunna följande särskilt tillverkade nycklar öppna varje engelsk reglementerad handboja eller fotjärn:

N:r 1. Huvudnyckel, tillverkad som en sax med till hälften tubformade ändar för att gripa tag i sprinten på insidan av handklovens eller fotjärnets lås. Längden är tre tum.

N:r 2. Lilla huvudnyckeln, som är en och en halv tum i längd, tillverkad som en tub, ihålig i ena ändan med en skruvgång i håligheten, avsedd att skruva sig fram till sprinten på insidan av handkloven. I andra ändan är den försedd med ett litet hål, i vilket en sprint är inpassad, avsedd att verka som hävstång för att få låset att springa upp.

N:r 3. Denna nyckel är gjord som en stjärna eller efter mönster av en urnyckel — en samling nycklar, som äro förenade med varandra. Det är sålunda flera nycklar, som äro förenade till en enda.

N:r 4. Denna nyckel kallas "allgreppsnyckel". Den är gjord efter samma princip som nyckel nummer 2 med den skillnaden, att den inte är försedd med en sprint genom den ena ändan utan hake till en hävstång två och en halv tum lång. Genom att skjuta tuben mot handbojans eller fotjärnets sprint och pressa hävarmen mot haken på handbojan, drager den låssprinten tillbaka, och handbojorna äro öppna. Ovannämnda nycklar äro alla gjorda i olika storlekar. Det är alltid bättre att ha tre av samma tjocklek för att vara riktigt säker på sin sak.

Flykten ur fångcellen.

Mysteriet med fångcellen har alltid kittlat nerverna på tusentals människor. Somliga ha kanske också haft den kusliga förnimmel-sen, att det vore hemskt, om brottslingar i allmänhet skulle vara förfarna i den för dem naturligtvis högst utmärkta konsten att när som helst kunna fly ur ett fängelse.

Men så enkelt är det dock inte att fly ur ett fängelse. Det är väl ingen, som hört talas om, att fångar i allmänhet ha så lätt för att rymma som artisten ur fångcellen på estraden.

Somliga tro, att polisen är mutad, men så är det inte. Polisen skall naturligtvis göra allt vad den kan för sitt eget anseendes skull för att fången inte skall rymma, när han väl har kommit in i fängelset. Ja, en del polismyndigheter skulle inte alls låta er försöka. De tyckas anse sig bra små efter det att ni är försvunnen. Det är mycket svårt att få tillåtelse att utföra experimentet. Många gånger har det vägrats.

Men om det nu lyckas er att få tillstånd att utföra experimentet, så utverka att ni får se cellen och säg: "Ja, den här är utmärkt. Vill ni vara god ta hit så många handbojor och fotjärn som möjligt."

Och då gå de kanske efter en 10—20 par.

Därefter tar artisten av sig sina kläder. Polismännen finna inte något gömt hos honom. Han fängslas därefter, kläderna ha burits ut och lagts utanför cellen i korridoren, celldörren låses och dörrvredet vrides om, så att låset stänges för andra gången.

Efter det att polismännen nu tro sig vara säkra på, att de ha mannen fullkomligt väl förvarad, bege de sig till vaktkontoret för att vänta på honom. Ni får på inga villkor låta dem bli kvar utanför cellen, så att de få se, hur det går till.

Tre och en halv minut, och artisten är fri både från bojorna och cellen. Därefter tar han på sig sina kläder och promenerar ned till vaktkontoret.

Den uppträdande erhåller vanligen ett intyg, som säger, att han visiterats och avklänts, cellen genomsökts, att mannen därefter blivit belagd med handbojor och inlåst i cellen, och ändock har han undkommit på detta högst underbara sätt.

Intyget är t. ex. underskrivet av Gunnar Johansson, överkonstapel.

Förklaring

Det är naturligtvis förenat med en hel del svårigheter att utföra detta konststykke. Man måste sålunda aktgiva på en del omständigheter, under vilka man absolut är tvungen att arbeta.

Experimentet tillgår på följande sätt:

Artisterna är, när han går omkring och ser på cellerna, noga med

att han får en som är utan bommar. När vi tala om järnribbor i detta fall mena vi, att det i dörren finnes ett litet fönster, omkring sex tum i fyrkant, som är försett med tvärsålar av järn.

Efter det att vederbörande valt ut en cell, sänder han polismännen efter handbojorna, och medan de äro borta, har hans tillfälle kommit. Nu måste han handla raskt, och det gör han naturligtvis också. Han tar hastigt en nyckel ut ur sin ficka och gömmer den på en plats, där han är övertygad om att ingen skall märka den.

Polismännen komma nu tillbaka med järnen, mannen blir avklädd och fastkedjad, celldörren stänges, polismännen ge sig i väg, och allt är nu klart för aktion. Han går och hämtar nyckeln, låser upp alla handbojor, som hålla honom fast, och därefter är han fri att gå till anfall mot celldörren, vilket går så till, att han sträcker ut handen genom hålet i celldörren och börjar dyrka upp dörrlåset med den andra ändan av nyckeln.

Somliga celldörrlås kunna dyrkas upp på en och en halv minut, andra åter kunna taga ett par timmar. Den nyckel, som användes, är teleskopisk. Det vill säga, den kan dragas ut liksom ett bambumetspö, som består av flera spön, det ena tunnare än det andra och inskjutna i varandra. När man inte använder den, är den inte mer än en och en halv tum i längd och en kvarts tum tjock, så att den med lätthet kan gömmas någonstans i ett hörn eller smyg. När den skall användas, är den fem tum lång, och när man skjuter ut den, låser sig varenda föreningsled med en vridning. Ena ändan är avsedd för handbojorna och den andra för celldörren, och den är försedd med en hake, som fälles ut liksom ett blad på en fickkniv. Haken användes till att dyrka upp dörrlåset med.

Av denna förklaring inser naturligtvis var och en, hur utomordentligt enkel ovannämnda tricks egentligen är. Det är så enkelt, att vem som helst skulle kunna göra om det med någon liten övning.

Hur man öppnar handbojor och fotjärn utan nyckel.

Man kan öppna handbojor och fotjärn även utan nyckel.

Handbojor och fotjärn äro konstruerade med fjäderlås, och genom att taga handkloven eller fotjärnet i högra handen och slå haken

mot ett hårt föremål går låset upp. Ni kan öppna dem då de äro påsatta, om ni har mycket starka vrister och handleder.

Hur man öppnar handklovar eller fotjärn med knappen på ett dörrvred.

Det finns flera olika sätt, varpå man kan öppna handklovar. Man tar t. ex. knappen på ett dörrvred och filar dess spets mycket skarp. När detta är gjort, inpassar man, när man skall öppna handklovarna, knappens ända i det hål, vari nyckeln skall passa, skjuter den rakt in, tills den griper tag i metallfjädern, vrider till, och låset går upp.

Olika slag av handklovar och fotjärn.

Det finns olika slag av handklovar och fotjärn. En del ha en kedja mellan stålmanschetterna av en längd på omkring sex tum. Andra åter ha ingen kedja, i det att bägge stålmanschetterna sitta tillsammans, så att delinkventens händer komma att fästas tätt intill varandra. Så finns det ett annat mönster av handklove, som endast har en förbindelselänk och ett lås. Även denna håller fångens händer tätt slutna till varandra.

Den bästa handklove, som uppfunnits, har fått namnet "Fit-all" på engelska, som betyder, att den passar till allt vad vrister och handleder heter. Den är nämligen tillverkad och avpassad så, att den skall passa alla slags vrister och handleder, så att den gör det omöjligt för delinkventen att komma ur greppet. Denna typ användes också oftast, när en fånge skall föras från polisstationen till fängelset. Fotjärn äro gjorda efter samma princip som ovannämnda handklovar.

Det stora tricket med kofferten.

Den uppträdande visar för publiken en koffert, som möter tre fot och sex tum i längd, två fot och sex tum i bredd och två fot och sex tum i djup, med ett ovalformat lock. Den har två lås och är försedd med panel runt om.

Den av medlemmar av publiken sammansatta kommittén undersöker härefter kofferten för att allt skall vara i ordning. Hur noggrant dessa än söka och leta hitta de naturligtvis aldrig någonting, och till och med den mest misstänksamme ger tappt.

Artisten tar nu plats i den undersökta kofferten, varefter denna låses och ombindes med rep. Med största omsorg skola sedan knutarna förseglas av de närvarande kontrollerande personerna, och efter den proceduren placeras kofferten inuti skåpet.

Publiken sitter naturligtvis nu i andlös spänning, och kontrollörerna på estraden ha ett visst segerstolt leende över sina ansikten, som om de visste med sig, att de gjort sin sak bra. Förhängena ha emellertid inte hunnit vara för i mer än en minut, förrän den uppträdande med ett litet rop kommer utrusande ur skåpet.

De kontrollerande gentlemännen få ett snopet uttryck i ansiktet, och publiken är utom sig av förundran.

Kofferten drages därefter fram ur skåpet, knutarna befinnas vara förseglade, och allt annat är fullkomligt perfekt.

Det ser ju ut som ett underverk, och den som inte har en aning om hur det går till, blir naturligtvis i högsta grad förvånad över hela saken. Men hela historien är så enkel, att vem som helst kan göra om konststycket.

Förklaring.

Konststycket utföres på följande sätt. I ändan av kofferten finns en panel, som öppnas från insidan av kofferten medelst en fjäder. Denna fjäder är naturligtvis så väl dold, att de kontrollerande personerna inte skola kunna få vetskap om den. När nu den uppträdande konstnären befinner sig i skåpet tillsammans med kofferten, trycker han på ovannämnda fjäder, så att panelen öppnar sig. Det hela är redan från början som synes mycket enkelt.

Den agerande tar sig nu hastigt ut genom det så uppkomna hålet, varefter han sluter till panelen efter sig och rusar ut ur skåpet, naturligtvis alltid hälsad med stormande applåder. Någon skulle kanske nu invända, att repen möjligen skulle kunna hindra vederbörande från att komma ut ur kofferten. Det kunde ju tänkas, resonerar man, att repen vore så finurligt lagda, att mannen absolut skulle misslyckas. Men denna omständighet spelar absolut ingen roll. Den uppträdande konstnären kan oavsett på vilket sätt repen än äro fastgjorda taga sig ut ur sitt tillfälliga fängelse. Det gäller naturligtvis i detta fall liksom i föregående, att man har en god hjälp i sitt biträde. Om man fullständigt anförtroar sig åt biträdets omdöme och vet att fjädern fungerar till belåtenhet, kan man vara säker om, att man inte misslyckas.

Det nya säck-tricket.

Även det trick, som utföres med en säck, vari den uppträdande personen bunden till händer och fötter och med rep kring hela kroppen blivit omsorgsfullt nedstoppad, tilldrager sig alltid stort intresse och väcker alltid lika stor förvåning. Det är naturligtvis ingen, som till följd av den stora enkelheten skulle misstänka rätta förhållandet.

När den agerande skall utföra detta trick använder han sig av en till synes helt vanlig säck. Denna säck framföres på estraden och blir noggrant undersökt av den kommitté, som utvalts bland publiken. Efter undersökningen blir delinkventen på vanligt sätt bunden och placerad i säcken, som därefter inbäres i det oundvikliga skåpet.

Under det att publiken nu sitter i spänd avvaktan på, hur experimentet skall avlöpa, gör sig den agerande konstnären fri från säcken. Efter endast några få sekunder har han gjort sig fri och rusar ut från skåpet med säcken på armen. Mannen är fortfarande bunden, och säcken alltså förseglad.

Nu får kommittén återigen undersöka säcken men kan naturligtvis inte begripa, på vad sätt mannen gjort sig fri. Efter noggrann

undersökning måste de erkänna sig besegrade och avstå från att försöka mera.

Förklaring.

Förklaringen på detta trick är följande:

Säcken är tillverkad av ett stort stycke mycket stark kallikå. Den är omkring tre fot och sex tum i bredd och nio tum längre än konstnären själv.

Först gör man en fäll runt båda sidorna och botten. Häri gör man på ett avstånd av en och en halv tum eller så ett antal kopparklädda hål liknande dem på båtar. Gör i ena toppranden en omkring tre fjärdedels tum vid fäll, som lämnar en öppning av en halv tum i ändarna. Kläd sedan över med säckväven tills sidorna mötas. Tag sedan två stycken rullgardinssnören, naturligtvis av samma färg som säcken. Börja sedan snöra ihop från det nedersta hörnet och mitten av säcken. Man snörer botten och sidan och korsar ändarna som man går till väga med en båt, och denna procedur utföres ända till fyra fot från fällens översta kant. Snörningen måste gå i ett och får inte förete några föreningspunkter. Hopsnörningen försiggår med samma två snören. Efter det att man uppnått fällen i den översta kanten gör man inte snörändarna för korta utan lämnar omkring tre fot mer kvar än som åtgår för snörningen. Gör en knut i ändarna och skjut med en penna in den överblivna delen av snörena i fällen i säckens översta kant för att dessa skola bli slutet av hopsnörningen. Sätt ytterligare en kort snörstump i toppen med några knutar på och gör den så, att den ser så gedigen ut som möjligt.

Nu gäller det alltså bara att komma ut ur den så konstruerade säcken. Man drar i hopsnörningen omkring tre fot från översta kanten. På så sätt drar man i den överblivna delen av fällen, och då finner man, att man blir i stånd att göra en öppning stor nog att komma igenom i hopsnörningen.

När man så väl har kommit ut, drar man snörena ihop igen. Sedan tätar man sidan av säcken, slår ett par knutar på snörena i toppen av säcken, skär av de överflödiga bitarna och beger sig därefter ut till den spänt väntande kommittén. När dess medlemmar sedan börja undersöka säcken, kunna de inte på något sätt upptäcka, hur det har gått till.

Houdini fängslades med ett lås som en smed arbetat på i fem år och som förklarades odyrkbart. Det tog Houdini 1 timma och 55 minuter av de mest ohyggliga ansträngningar innan han lyckades befria sina illa åtgångna, blödande armar.

Kavaj- och band-tricket.

Detta trick synes åskådaren mycket märkvärdigt, och det är absolut omöjligt för en med det obekant att tänka sig hur det går till. Emellertid är det mycket enkelt.

Den uppträdande kommer in på scenen och framvisar en vanlig bandstump för publiken, med vilken hans händer ha blivit bundna. Han meddelar nu publiken, att han tänker gå in i skåpet och taga av sig kavajen medan hans händer fortfarande äro bundna.

Hemligheten med detta konststycke är, som ovan nämnts, mycket enkel. Och det är även mycket gouterat bland utöfvare av konststycken med hand- och fotbojor.

Först bindes den ena handen, och nio gånger på tio är det säkert, att den som knyter gör en löpknut.

Därefter har den uppträdande endast att gå in i skåpet, draga i löpknuten, och händerna bli fria. Sedan kommer kavajen flygande ut över skåpkanten till publikens förtjusning. Hela proceduren måste naturligtvis gå mycket kvickt för den absoluta illusionens skull.

Efter det att västen kastats ut, placerar artisten sina händer i öglorna och drar till dem. Varefter han spatserar ut ur sitt skåp och visar publiken, att hans händer fortfarande äro sammanbundna.

Men han ger inte åskådarna tid att undersöka knutarna omsorgsfullt. Om han så skulle göra, skulle man säkerligen snart utfundera hela knepet.

Nu kanske det inträffar, att den som slagit knuten inte gjort en löpknut. Då skär artisten av snörena omkring sina handleder med en kniv eller en sax, som han har gömt undan i skåpet, varefter han placerar en likadan bandstump om sina händer.

Tvångströjan.

Det finns nog ingen, som inte känner till en tvångströja, sådana som användas av offentliga hospital för att hindra en våldsam vanskinnig från att göra sig själv eller andra något ont. När personen ifråga fått på sig en sådan tingest, är han nämligen ur stånd att kunna röra sin kropp med undantag av benen.

Tvångströjan är gjord som en väst med det undantaget att den snöres ihop i ryggen medelst tio stroppar. Ärmarna äro hopsyddas i ändarna, och från ändarna av ärmarna går en stropp, som möter en ögla i ändan av den andra ärmen.

När tvångströjan påsättes en vansinnig, sker det på samma sätt som när man tar på sig en väst, endast med den skillnaden att bakstycket är vänt fram, och så att stropparna åtsnöras i ryggen.

Hans händer läggas därefter i kors, i det man placerar den högra handen mot vänstra sidan av hans kropp och vänstra handen mot den högra sidan. Stropparna i ändarna av ärmarna dragas därefter hårt åt och hopsnöras i ryggen. Därför blir det också omöjligt för en så fångslad att röra sig ur den ställningen.

Hemligheten är mycket enkel.

När den uppträdande personen påtages tvångströjan, spänner han ut sin kropp, när man snör åt tröjan i ryggen. När det så blir händernas tur, lägger han den högra över den vänstra, och när ärmstropparna snöras åt, spänner han ut bröstet. Allt vad han nu har att göra för att bli fri är att draga sina axlar inåt, vilken rörelse gör tvångströjan lös på hans kropp, och ärmstropparna bli härigenom så lösa, att han kan lyfta högra handen över sitt huvud och föra fram ärmstroppsknuten på bröstet, där han kan lösa upp den med tänderna. Han arbetar därefter upp ärmarna ut och skjuter tvångströjan över sitt huvud, och så äro hans händer fria. Han kan därefter lösgöra tre stroppar i nackpartiet av tröjan, så att han får huvudet fritt, och konststycket är gjort.

Det kan emellertid någon gång hända, att så pass förfarna personer snöra åt tvångströjan, att den uppträdande får ett mycket hårt arbete. Det värsta är naturligtvis att spänna överkroppen, om den som sätter fast tvångströjan är en mycket stark person och gör sitt bästa i att snöra åt tröjan så hårt som tänkas kan.

Hur man tar sig ut ur en blecklåda.

Oaktat de flesta skulle anse ett sådant konststycke som att taga sig ut ur en blecklåda för absolut omöjligt, är detta konststycke dock synnerligen enkelt. Den häpnad, som den uppträdande artisten

väcker, när han visar sig åter efter att ha blivit omsorgsfullt nedlåst i lådkofferten, är alltid mycket stor. Och man kan vara säker på att få många åskådare, om man har för avsikt att göra konststycket.

Den blecklåda, som användes för ändamålet, har på innersidan två små bultar, som äro försedda med muttrar. Dessa fasthålla utsidan av locket.

När man nu finner sig placerad inuti den låsta lådkofferten, har man endast att skruva av muttrarna av bultarna, som fasthålla locket. Detta är allt man behöver göra för att komma ut.

Därefter skjuter man upp bultarna, och locket med låset går upp. För att den uppträdande därefter skall kunna stänga locket, har han försett sig med en dubbel nyckel. Om man inte kan dyrka upp låset, tar man bort det och skruvar in det på sin plats och låser kofferten.

Konststycket erbjuder som synes inga som helst svårigheter.

Bunden med rep.

Vi komma nu till det trick, som utföres av en man, som är bunden med ett rep, som är 12 fot i längd. Den uppträdande personen låter sig fastbindas på det sätt, varpå den ur publiken valda själv önskar, varefter han gör sig fri — till publikens stora häpnad naturligtvis.

Konststycket tillgår så, att artisten uppträder på scenen med ett omkring 12 fot långt rep tillika med en kedja. Han inbjuder nu en av publiken att komma upp till honom på estraden och fastbinda honom på ett sådant sätt, att han inte kan undkomma. En man anmäler sig, och denne gör naturligtvis sitt bästa att på det mest listiga sätt snärja artisten med kedjan och repet.

När nu den uppträdande säkert bundits, placeras en skärm framför honom, och efter ett par minuter blir han synlig lika lös och ledig som han förut var framför skärmen.

Förklaring.

Hemligheten är lika enkel som sinnrik. Men det fordras naturligtvis **ganska** stor övning att utföra konststycket.

När man sålunda håller på att bindas, håller man händerna framför sig och sitter på en stol. Man aktar sig för att luta sig bakåt i stolen utan sitter i stället väl fram i densamma, spänner ut bröstet och håller benen något åtskilda. Efter en smula praktik i saken är man i stånd att befria sig ur varje läge.

Det rätta sättet känner man genast själv och arbetar alltid efter bestämda metoder.

Repen om halsen.

Detta är ett konststykke, som ingen tror kan utföras, när han ser repet om delinkventens hals. Det förefaller absolut otroligt, att det kan ske.

Man låter en person binda två rep runt ens hals och slå från en till trettio knutar på dem, varefter man högt förklarar sin avsikt vara att göra sig fri från repet utan att röra knutarna. Naturligtvis tror ingen, att det skall kunna gå för sig.

Förklaring.

Man tar två rep av omkring två fots längd och nåtlar tillsammans dem, just så mycket som behövs för att de skola hålla ihop. Detta måste göras, innan man utför tricket.

Efter det att den uppträdande hållit upp repen för att visa, att de äro gedigna, som de också synas vara, vrider han ett halvt varv på kroppen. Detta ger honom tillfälle att skilja de sammanstickade repen genom att ränna fingrarna igenom dem, i det han håller en hand över stickhålen.

Sedan ber den uppträdande någon binda repen om hans hals. Medan detta sker, böjer artisen huvudet nedåt och till höger och placerar repen under sin haka och får stickningen rakt i nacken.

Då huvudet är böjt, kan ingen se stickningen. Repen bindas därefter i nacken. Efter det att repen sammanknutits, har man endast att bryta bomullstråden för att undgå repen, och man har två öglor, liksom om de vore de två som voro runt halsen. Arbetet måste utföras av den uppträdande, så att publiken inte ser det.

Konststycket med den sibiriska kedjan.

Den uppträdande medför på estraden en kedja omkring 18 fot lång, försedd med en smal ring och ett hänglås.

Först undersökes noggrant kedjan och låset och befinnas naturligtvis vara fullkomligt i sin ordning. Därefter låter den uppträdande någon av de närvarande binda samman hans händer med kedjan och låsa den vid handlederna.

Likafullt skall han göra sig fri utan att låsa upp låset.

Förklaring.

Kedjan lägges runt handleden och ändan löper genom ringen och gör den lik en löpknut, varefter båda handlederna placeras tillsammans och läggas i kors över varandra.

Medan man låser den, spänner den uppträdande lederna hårt mot kedjan, så att man inte kan låsa kedjan för hårt intill lederna.

När man nu anser att den uppträdande är absolut fast, har denne endast att sträcka händerna rätt för att göra sig fri, och denna rörelse ger honom tillräckligt med rum för att hans händer skola kunna komma ut ur kedjan, och därmed är han fri igen. Som synes är saken mycket enkel och erfordrar blott en smula träning, varefter vem som helst kan göra efter det.

Konststycket med det sibiriska repet.

När man uppträder på estraden i något konststycke av det ena eller andra slaget, är det en mycket viktig sak att få publiken road på något sätt. Att låta publiken direkt deltaga i ett trick är ett mycket bra trick, när det gäller att skaffa publik. Ju roligare den har, ju bättre för den uppträdande.

Man kommer alltså in på scenen och utmanar två personer av publiken. Man ber att få binda dem tillsammans vid handlederna medelst ett snöre. Sedan skola de göra sig fria från varandra. Men de få inte lösgöra sig genom att röra knutarna, vilka ovillkorligen skola vara orörda.

Om utmaningen antages, binder den uppträdande den ena personens handleder med ett avstånd från händerna av omkring 18 tum, så att han ledigt kan hålla händerna framsträckta. När nummer 1 blivit bunden, binder den uppträdande en handled på personen nummer 2, sedan tar han den andra ändan av snöret och för det över den första personens snöre och binder den andra handleden på nummer 2 och lämnar sedan dessa båda personer med mycket stort rum mellan handlederna, låt oss säga omkring 18 tum.

Förklaring.

Det är i verkligheten mycket enkelt. De båda personerna, som sålunda blivit fångslade, kunna naturligtvis inte själva göra något, utan den uppträdande börjar proceduren med att göra dem fria utan att röra knutarna.

Han tar snöret till nummer 1 och drar det genom snöret på nummer 2, d. v. s. så, att det passerar genom den del av snöret, som är bundet omkring handleden på nummer 2, drager den så långt igenom, att man kan undslippa öglan, som han vill ha över handleden på nummer 2, och därefter äro de båda bundna fria.

Man kan försöka 12 gånger och inte lyckas med det; därför måste man lyckas första gången. Många anse det naturligtvis alldeles otroligt, men saken är möjlig, som man nog skall finna, om man övat på saken, till förnöjelse både för en själv och andra.

Hur man binder en man med tre meter tråd.

Detta konststycke utföres mycket sällan. Den uppträdande ber få binda en person med tre meter tråd.

Om någon då antager utmaningen, placera honom, då med huvudet nedåt. Därefter lyfter man hans vänstra fot och placerar den uppåt ryggen.

Slutligen binder den uppträdande personens tummar tillsammans mot personens vrist. Därefter kommer vederbörande att be om att få bli lösgjord, innan han gjort många försök att bli fri, emedan

ju mer han försöker komma loss, ju hårdare in skär tråden i hans tummar. Det blir fullkomligt omöjligt för honom att röra sig utan att rulla omkring, då hans händer äro bakom honom och hans fot fast mot hans tummar, så att det blir honom omöjligt att få tummarna från det ställe, där den uppträdande fastgjort dem, med mindre än att han är en ekvilibrist och i stånd att vrida sin kropp och sina ben i vilken ställning som helst.

Det engelska mystiska halsbandet.

Den uppträdande uppträder på scenen och framvisar ett starkt mässingshalsband och en krampa. Kommittén undersöker som vanligt de förevisade föremålen, vilka befinnas fullkomligt i sin ordning.

Den uppträdande uppmanar nu någon att fästa krampan vid ett bräde. När detta gjorts, placeras kedjans ända genom krampan. Halsbandet låses därefter om den uppträdandes hals, en skärm placeras framför honom ett par sekunder och tages sedan bort. Den uppträdande står då framför åskådarna fri.

Förklaring.

Halsbandet är falskt. Den sprint, som är placerad genom gångjärnet för att hålla de två delarna av halsbandet tillsammans, är så avfilad, att den kan skjutas ut och in.

Den uppträdande har nu, sedan halsbandet låsts om hans hals, endast att snurra detta runt, slå ut sprinten, frigöra sig och sätta tillbaka sprinten. Krampan är gedigen, likaså låset. Någon av de närvarande kan, om han så önskar, använda sitt eget lås. Detta kan naturligtvis inte på minsta sätt inverka på saken, då den uppträdande är fullkomligt oberoende av låset.

Det kinesiska mystiska halsbandet.

Det kinesiska halsbandet är olikt det engelska. På innersidan av detsamma är det försett med 25 piggar, så att om det blir det minsta åtspänt, intränga piggarna i köttet.

Sättet att göra sig fri från detta halsband är detsamma som det man använder med det engelska, nämligen i gångjärnet. Det lås, varmed detta halsband låses, måste låsas tre gånger, innan det är säkert.

Den igenspikade kofferten.

Detta konststycke väcker även en hel del häpnad och brukar vara mycket omtyckt.

Den uppträdande förevisar en vanlig packlår, gjord av entums bräder.

Kommittén undersöker som vanligt låren och finner den i bästa skick.

Den uppträdande artisten förklarar nu, att han har för avsikt att taga sig ut ur lådan efter det att denna blivit igenspikad av den ur publiken sammansatta kommittén.

Denna skrider raskt till verket, den uppträdande placeras i lådan, varefter denna igenspikas omsorgsfullt.

När detta gjorts till belåtenhet, placeras lådan i skåpet under några minuter, under vilka den uppträdande gör sig fri och kommer utrusande ur skåpet.

Lådan drages ögonblickligen ut och undersökes återigen, men ingenting misstänkt kan förmärkas, och kommittén, som tror sig ha gjort ett gott arbete, måste erkänna sig besegrad.

Förklaring.

Detta konststycke är om möjligt ännu enklare än föregående.

Lådan är gjord som en vanlig fläskkista med fyra trästycken i vart hörn, lika höga som lådan, och i ändarna på utsidan av lådan befinna sig fyra trästycken liknande en tavelram.

Häri ligger hemligheten. Två av bräderna äro kortare än de andra. Detta döljes av två av tavelramarna på utsidan och två av de på innersidan belägna hörnbitarna.

Bräderna hålla tätt, och när lådan igenspikas, kan ingen spik nå fram till dessa bräder genom beklädnaden. Den uppträdande har

nu intet annat att göra för att göra sig fri än att helt enkelt draga ut bräderna, ge sig ut ur lådan och skjuta bräderna tillrätta.

Så enkel var den saken, som vanligtvis åstadkommer mycken förundran bland publiken.

Konststycke med en koffert, som ombundits med rep och igenspikats.

Detta är ett trick, som överallt orsakat stor sensation. Mycket folk har brytt sina hjärnor med att lösa det, men inte lyckats.

Det är emellertid lika enkelt som det förra, men har den fördelen att synas absolut omöjligt att utföra, tack vare att repen ha slagits om lådan.

Den uppträdande placeras nu i lådan, varefter denna väl igenspikats. Därefter slås starka rep om den, och lådan placeras därefter i skåpet.

Kommittén, som spikat igen lådan, och publiken, som åsett igenspikandet och repens omsorgsfulla omknytande, tror på en lång stunds väntan, men båda bliva överraskade, ty lådan har knappt hunnit in i skåpet, förrän den uppträdande rusar ut fri.

Förklaring.

Den låda, som användes vid utförandet av detta konststycke, är tillverkad av en stomme bestående av fyra två och en halv tum långa bitar. Ramen är två fot i fyrkant, och på innersidan av denna fyrkant är en panel, som verkar på en svängtapp och öppnas från innersidan.

Man skulle kunna tänka sig, att repen skulle hindra den uppträdande från att göra sig fri, men det spelar ingen roll hur repen placeras. Den uppträdande gör sig fri ändå.

Kommittén tror, att den fäster ändarna, när de driva in spikarna, men driva endast in spikarna i stommen runt panelen, genom vilken den uppträdande tar sig ut.

Flykten ur reskorgen.

Att taga sig ut ur en reskorg synes väl de flesta absolut omöjligt. Men saken är dock så enkel, att den knappast behöver en förklaring.

Om nu den uppträdande placeras i en reskorg och den därefter läses och placeras inuti skåpet, gör han sig emellertid likafullt fri och rusar ut till publiken.

Förklaring.

Flertalet reskorgar äro försedda med låshasp, och haspen fasthålles vid korgen medelst en bult, som passerar genom korgen inåt, och en mutter är därför påskruvad för att hålla den fast.

Lösningen av problemet är mycket enkel.

När den uppträdande önskar komma ut ur reskorgen, skruvar han lös muttern och skjuter ut bulten, varefter han kommer ut ur korgen, dyrkar upp låset, placerar haspen och bulten på sin plats. Därefter läser han korgen och visar sig ögonblickligen för publiken.

Ett annat säck-trick.

Det förekommer förutom det vi förut nämnt även andra konststycken med säckar.

Den uppträdande framvisar t. ex. en säck på estraden. Han placeras i densamma.

Säcken blir därefter hopknuten och förseglad och placeras inuti skåpet.

Den kvinnliga medhjälparen drar för förhänget och försvinner ett ögonblick i skåpet. Den uppträdande kommer därpå utrusande.

Säcken tages omedelbart ut ur skåpet, sigillen brytas, och inuti säcken befinner sig den kvinnliga medhjälparen.

Konststycket utföres utomordentligt snabbt för att förhöja verkan, som naturligtvis blir stor.

Förklaring.

Förklaringen av detta konststycke är mycket enkel. Säcken är försedd med en fäll, genom vilken ett långt stycke rullgardins-snöre passerar.

När den uppträdande placeras inuti säcken, tar han tag i en del av det överblivna snöret med sina tummar på naturligt sätt och håller fast det. Naturligtvis håller den kvinnliga medhjälparen toppen av säcken, medan den sammanknytes, så att dragningen underifrån av den uppträdande inte skall märkas.

Efter det att säcken blivit åtsnörd och förseglad samt placerad i skåpet, släpper den uppträdande det överflödiga snöret och utvidgar hålet i toppen, så att den kvinnliga medhjälparen kan komma in, när han förpassat sig ut.

När denna beger sig in i säcken, drager hon åt snöret, som sluter till säcköppningen. Därefter gör hon en knut på den och skär av de lösa ändarna på insidan.

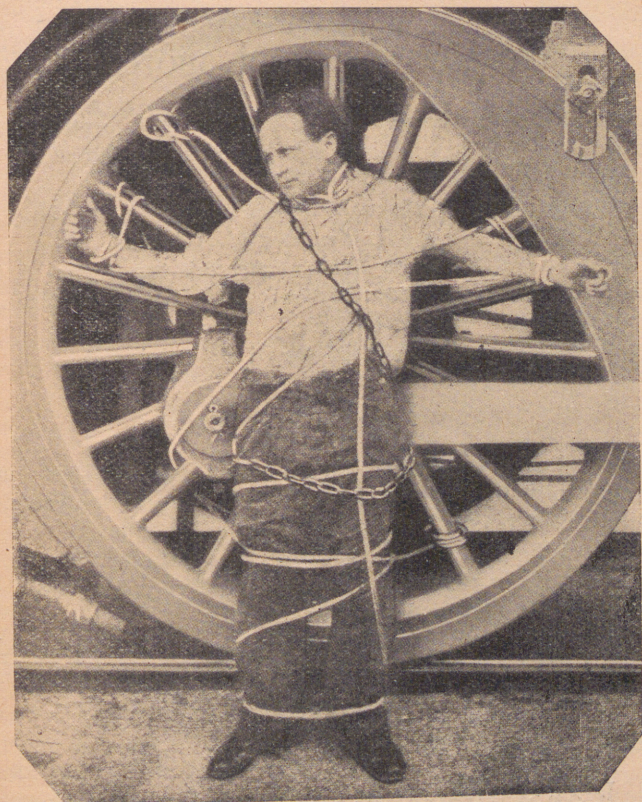
Konststycke med rep och ringar.

Den uppträdande förklarar för publiken, att han ämnar låta någon binda fast två solida järnringar på hans armar, så hårt han kan, med två rep, ett på ryggen och ett på framsidan. Från varje ring låter han så en person slå vilken knut han vill från en till hundra. Oaktat så omsorgsfulla förberedelser att få honom riktigt fjättrad meddelar den uppträdande, att han har för avsikt att taga av sig sin väst utan att lösa upp en enda knut, trots att ringarna äro så hårt bundna, att den uppträdande knappast kan röra sig.

Förklaring.

När ringarna ha fastbundits på den uppträdande, bryr han sig inte om att röra knutarna, emedan detta skulle taga för lång tid.

Hän höjer helt enkelt sina händer över skuldrorna och skjuter repet på ryggen över sitt huvud. Därefter tar han av sig västen

Houdini har även uppträtt som utbrytarkung på filmen. Han fängslades inför kameran vid hjulet på ett lokomotiv och befriade sig därifrån inom några minuter.

och placerar ringar och rep på samma plats och i samma skick, som de bundits.

Detta konststycke kan med någon övning göras på två minuter och väcker mycken sensation.

Konststycke med snöre.

Detta underbara konststycke verkar alltid mycket mystiskt. Det finns nog ingen publik, som inte sett det utan att känna verklig häpnad. Och dock är det mycket enkelt.

Den uppträdande låter någon av de närvarande binda sina händer med ett snöre och sticka knuten med nål och tråd.

När detta är gjort lämnar man rummet och tar av sig västen, varefter man kommer tillbaka och visar, att händerna fortfarande äro bundna och knutarna hopstickade.

Vid undersökningen befinnes allt vara i sin ordning.

Förklaring.

När man skall göra detta trick, förser man sig med ett annat stycke snöre med löpknutar, sticker halvvägs genom knutarna, så att det inte skall hindra knutarna från att glida upp.

När man så lämnar rummet, skär man av repet, som bundits om händerna, tar av sig västen, tar på sig den andra snörstumpen och gör knutarna tätt åtsittande om handlederna.

Därefter uppenbarar man sig för dem som bundit ens händer, och de skola absolut misslyckas med att identifiera den olika snörstumpen eller stickhålen genom knutarna.

Konststycke med tumbindning.

I detta trick går så till, att den uppträdandes tummar fastbindas medelst ett snöre av vem som helst.

Därefter fastsättas fem solida järnband om delinkventens armar, medan tummarna alltså äro bundna.

Förklaring.

I detta konststycke betjänar sig den uppträdande av en falsk tumme, som han har fastsatt utanpå sin äkta. Den är så välgjord och avpassad, att den är omöjlig att upptäcka även av det skarpaste öga. Den är målad som hudfärgen.

När tummarna hålla på att fastbindas, placerar han den falska tummen över den riktiga. Och när de så ha fastbundits och den uppträdande är redo för att ta emot de järnband, som äro avsedda för hans armar, vänder han händerna med avigsidan upp och tummarna ned, så att han därigenom får ett tillfälle att få de riktiga tummarna att bli fria från de falska.

När järnbanden äro påsatta och de vidröra hans fingertoppar, öppnar han hastigt händerna och sluter dem med samma hastighet.

Detta måste gå så fort, att ingen ser, att de varit öppna. Efter det att det sista järnbandet avkastats, vänder han sina händer, och hans tummar visa sig fortfarande vara bundna.

Konststycket med västen.

Att ta av en persons väst utan att ta av hans kavaj synes vara ett absolut ogörligt problem. Det tar sig onekligen mycket underligt ut och väcker alltid stor sensation. Den som blir utsatt för konststycket, känner sig efteråt i allmänhet ganska snopen och begriper inte på något sätt, hur det kunnat gå för sig.

Det göres emellertid på följande sätt: — Först tar man fatt på hörnet av västen vid den sista knappen och skjuter in den i armen så långt man kan. Sedan sticker man sin hand upp i kavajärmen, så att man får fatt på västhörnet.

Därefter drar man ned detta så långt man kan, och sedan böjer man armen inåt mot bröstet, tills man kan draga ut handen ur västarmhållet.

Efter det att man fått ut handen, pressar man västryggen upp genom kavajärmen och drar ut den. Sedan kan man börja med den andra sidan av västen och pressar ned den genom den andra kavajärmen så långt det går, och därefter skjuter man in sin arm

i kavajärmen, tills man kan räcka västhörnet. Man drar därpå ut den genom ärmen, och västen kommer med, lämnande kavajen kvar på personen.

Konststycke med en skjorta.

Även detta konststycke är ett arbete, som synes absolut orimligt att utföra. Det gäller denna gång att ta av en person hans skjorta utan att ta av honom kavaj eller väst. De allra flesta skulle naturligtvis anse saken för orimlig, om de inte ha sett det, men saken är lika enkel som föregående.

Förklaring.

Det går till på följande sätt:

Man drar upp personens skjorta från ryggen över hans huvud. Detta placerar skjortan på framsidan, och därigenom yppar sig nu många möjligheter att arbeta med.

Därefter drar man skjortärmen ned genom kavajärmen, placerar armarna inåt mot bröstet, drar skjortärmen genom kavajärmen, tills ärmen är fullkomligt ute, på samma sätt som man utför väst-tricket.

När man nu har fått ut en arm fri, drar man skjortärmen upp genom kavajärmen igen, och därpå börjar man dra den andra skjortärmen ned genom kavajärmen, och hela skjortan kommer ut genom kavajärmen.

Ett annat väst-trick.

Här är ett annat konststycke med en väst, som alltid väcker stor sensation.

Det gäller att binda en persons händer med rep och vända hans väst ut och in utan att lösa upp knutarna.

Konststycket verkar alltid mycket mystiskt.

Förklaring.

Först tar man av personens kavaj, knäpper upp hans väst och låter någon binda hans händer omkring 18 tum åtskils bakom honom.

Efter detta är gjort drar man av honom västen ända till repen och tar högerhand-hörnet av västen och för det genom vänstra armhålet av västen, som kommer att bringa västen helt och hållet ut och in.

Man uppmanar personen att träda händerna genom armen, och man lyfter den upp på hans rygg med insidan ut.

Man kan föra den tillbaka i sitt utgångsläge genom att börja med vänsterhand-hörnet av västen och föra det genom högra armhålan.

Man får inte röra knutarna.

Råd åt uppträdande.

1. Var aldrig för pratsam, när Ni inte är på estraden, eller man kommer att försöka dyrka upp Er hjärna för att söka utfundera, hur Edra konststycken utföras.

2. Var försiktig med att Ni under arbetet på scenen behåller huvudet kallt och har ögonen med Er, eller Ni kan förstöra Edra chanser.

3. Se alltid på varje person, när han beträder estraden med handbojor, och då kan Ni veta, vad Ni har att göra med.

4. Ni får absolut inte bli rädd, om 40 personer skulle komma fram till estraden, emedan Ni alltid liksom en lärare med sina skolbarn blir i stånd att göra vad Ni vill med dem.

5. När Ni talar, så tala högt och tydligt, att var och en kan höra Er.

6. Det mest betydelsefulla är att ha allting klart, när ridån går upp.

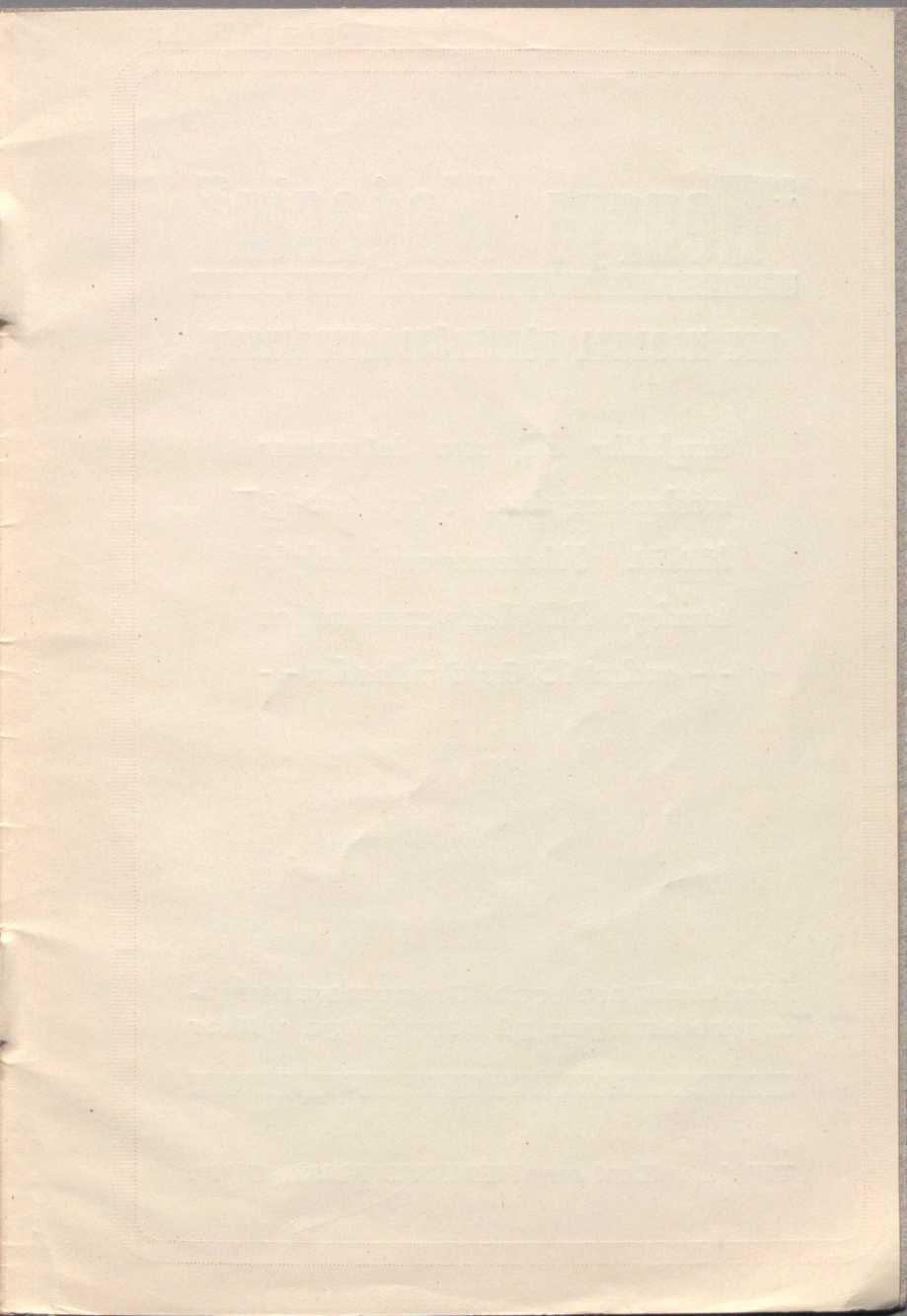
7. Ni får aldrig godtaga ett par handbojor utan att undersöka dem, emedan somliga personer äro mycket förtjusta i att peta ned

nålar eller läderstycken i nyckelhålen för att hindra låset från att öppnas och sålunda bekämpa Er på ett enkelt men ofelbart sätt.

8. När handbojorna tagas på Er, måste Ni se efter, att köttet inte blir klämt av övre delen av låset, emedan Ni aldrig kommer att glömma den smärta, motsatsen kommer att förorsaka Eder.

9. Glöm inte att smörja Edra handleder och vrister med olja eller vaselin för att göra dem starka.

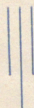

Pris 75 öre.

"Henrys Magasin"

DEN MODERNA FÖRSTRÖELETIDNINGEN

*innehåller allt som intresserar
modern ungdom. Pigg, trevlig,
lättläst. Utkommer varje helgfri
torsdag. Billighetsprenumeration
- - endast 75 öre i månaden - -*

Återförsäljare och Prenumerantupptagare antagas på förmånliga villkor

---

Tillskriv Exp. av "HENRYS MAGASIN".

schreiner
Group

10000000022976

LÄSESALSLÄN

Kungliga biblioteket

